

КАД ОСЛУШНЕМ СВОЈЕ СРЦЕ

Тата седи у фотељи и нервозно прелистава новине, а мама шета од зида до зида. Шта се догодило?

Сама сам са својим срцем. Али... прикрала се, и она је ту, проклета кривица! Због чега је ту, кад, надам се, зна да није моја грешка. Стварно није.

Док сам се свађала тако са "својом" кривицом, у мрачној соби са пригушеним светлом и очима које се боре да не заплачу, тата је из фотеље повикао оштрим дубоким басом: "Ана, дођи, треба да разговарамо!" Подигла сам главу, несигурно одшетала до прага собе и...стала. Откуцаји мога срца постајали су све бржи, а уздисаји све чешћи. "Значи, открили су!" Наставила сам даље. Стигла сам до врата собе у којој су били мама и тата. Ухватила сам кваку, затворила очи, ушла у собу и рекла: "Нисам намерно, пиштољ је случајно опалио!"

"Ма шта ниси намерно, какве ти је то прича, Ана?"-оштрим погледом мама је зурила у мене." Па, хтели сте да разговарамо, и одлучила сам да кажем истину!"

"Да, хтели смо да разговарамо... Звали су са факултета и рекли да је твој пријемни један од најбољих. Али, шта си оно причала, какав пиштољ?"

"Нећу, не заслужујем!" - одјурила сам у собу и залупила вратима. Села сам на под. Почела да плачем и чула како ми срце лупа као никад до сад. Осећала сам се јако лоше. Мама је покуцала и замолила ме да изађем. Отворила сам врата, загрлила је и рекла: "Сећаш се оне журке на коју ме ниси пустила? Е, па, отишла сам. На журки је дошло до инцидента, Марко је извадио пиштољ. Бацила сам се на њега и отела пиштољ. Јако га стегла. Био је хладан. Соња је покушала да га отме, али сам га стисла још јаче и он је...опалио! Марко је повређен и лежи у болници! Нисам хтела!"

**Мама ме је погледала и рекла:"Добро је што си ми рекла, чула си своје срце."
Уздахнуле смо.**

Тата је пришао и рекао: "Идемо у болницу!"

Јана Ракоњац VII₁

ЈЕЗИКОМ ДРАМЕ О СВОМ ОДЕЉЕЊУ

ЛИКОВИ: Неки наставници и неки ученици

(Радња се дешава у наставничкој зборници. Наставници уобичајено пију кафу, узимају дневнике и разговарају. Наставник Асим улази у зборницу.)

ПРВА СЦЕНА

НАСТАВНИК АСИМ: Јој, мајко мила, шта ћу ја са овим мојим одељењем 7₁! Сваки дан ми неко дође да се жали!

НАСТАВНИК КАДИЋ: У праву сте, ја од њих не могу да одржим час, само се деру. Не знам како да их умирим, ја их упишем у свеску, а они још гори!

НАСТАВНИЦА МАРИЈА: Е, код мене није тако, баш су мирни. Сви раде нешто, па чак и Бјелак. Као да им је енглески матерњи језик.

НАСТАВНИЦА ГОРИЦА: Како их ти описа, они више воле страни него матерњи језик. Код мене има само неколко ученика који раде. Треба остали на њих да се угледају.

НАСТАВНИК БЕЋКО: Ја њима не предајем, али да знате коликог сома сам упецао!

НАСТАВНИК ЛАЛЕ: Ко о чему, Баћко о рибама! Ајде болан, не мењај тему. Причамо о 7₁, код мене су мирни.

НАСТАВНИК АСИМ: Ја од њих не могу да спавам, час нека туча, час се псују! Сваки дан ме неко зове, најнемирнији су код колеге Цвијовића.

НАСТАВНИК ЦВИЈОВИЋ (улази уморан): Јој, Асиме, има ли овом твојом одељењу лека?! Сад ми дође да дам отказ само њих да не гледам!

НАСТАВНИК АСИМ (обраћа се наставницима): Шта сам вам рекао, немогући су!

НАСТАВНИЦА МИЛКА: Код мене нико не сме да писне!

ДРУГА СЦЕНА

(После разговора сви наставници су отишли на часове код наставника Цвијовића 7₁ је има ло час. Он и наставник Асим су у ходнику и причају.)

НАСТАВНИК АСИМ: Ако буде неких проблема, само дођи и зовни ме!

НАСТАВНИК ЦВИЈОВИЋ: У реду. Сваки пут кад их видим, нешто ме овде зажигам! (показује на стомак)

НАСТАВНИК АСИМ: Само ти мене зовни, ја ћу њих да зажигам!

НАСТАВНИК ЦВИЈОВИЋ: У реду, Асиме.

ТРЕЋА СЦЕНА

(Наставник Цвијовић улази у учионицу. Дешава се нешто непредвиђено - нико га није погодио кредом ни сунђером, нико није преврнуо клупу.)

НАСТАВНИК ЦВИЈОВИЋ (зачуђено): Да ли је ово 7₁?

ЧИЧИЋ: Јесте, наставниче!

БЈЕЛАК (диже руку): Наставниче, наставниче, могу ли ја да одговарам?

ЦВИЈОВИЋ (изненађено): Да ли се ти то са мном зезаш?

БЈЕЛАК: Не, наставниче.

НАСТАВНИК ЦВИЈОВИЋ : Па хајде.

(Бјелак одговара.)

НАСТАВНИК ЦВИЈОВИЋ: Седи, добро си научио.

ЧЕТВРТА СЦЕНА

(После часа наставник Асим и Наставник Цвијовић срећу се у ходнику.)

НАСТАВНИК АСИМ: Што ме ниси звао? Рекао сам ти.

НАСТАВНИК ЦВИЈОВИЋ: Па, нису били немирни, чак је и Бјелак добио три!

НАСТАВНИК АСИМ: Па да ли је могуће?...

Урош Томашевић VII₁

„Али, ако ме припитомиш, мој живот ће бити као обасјан сунцем.“

Припитомљавање је по речима многих од вас одраслих људи само дресирање, учење дивље животиње добрим стварима и добром понашању. Међутим, нико не схвата шта је уствари припитомљавање. То вам је, дакле, драги моји „слепи“ и ужурбани људи, стварање нераскидивих веза међу двема особама. Да бих то обијаснила бићу сликовита. Замислите срце које је привезано нераскидивим златним ланцем за друго срце. Припитомљавање је буквално дељење исте душе и тела. Јер кад је мој „припитомљивач“ тужан, и ја сам тужна, ако њега боли, болеће и мене. Ево најсетнијег примера из мог живота, када сам једном давно упознала младог дечака. Он је однекуд бануо пред моју јазбину плачући. Да би одагнао тугу питао ме ја да ли можемо да се играмо. Наравно, рекла сам му да не могу јер нисам припитомљена и тада је пала киша питања. Објаснила сам му шта је припитомљавање и како да ме припитоми.

Ево шта сам му рекла: „Дечко, потребно ти је време и стрпљење. Сваки дан седи крај мене, посматрај ме крајичком ока и ћути. Не смеш ни реч изустити, говор је извор неспоразума.“ Али сутрадан, када је поново дошао, ипак смо причали. Причао је о лепоти његове руже, разлогу његовог јучашњег плакања због посете ружичњаку.

Када је морао да иде, поново је посетио ружичњак, а мени се срце сломило због растанка. Отишао је. Касније, кад се у пустињи сусрео са пилотом и заједно са њим пио из бунара и сећао се мене, осетила сам његову срећу. Посебно сам срећна што се вратио на свој астероид В612, својој ружи.

Сад се питате како све ово знам? Е па то ми је шапнуо топао летњи ветрић, ветрић пријатељства. Сад једва чекам да ми се врати јер сам због њега сетна. Кад год угледам мало, невино и лепо дете плаве косе, у сваком од њих видим Принца. Да могу и ја бих искористила дивље птице да одем до њега и да се заједно с њим радујем и дивим заласцима сунца, лепоти руже, кидању баобаба...

Рекла сам „кад бих могла“, јер сам као што видите - у кавезу у зоолошком врту! Многи од вас одраслих сада мисле: „Какво ли лукавство смишља ова лисица?“ или „Шта ли ова трабуња?“. Моје везе са Принцем су јаке. Наш ветрић пријатељства ће се претворити у буру и довешће Малог принца право до мене да ме избави.

Као што рекох, човек је заувек одговоран за оно што припитоми.

РАТКО СТИКОВИЋ VII₁

ТО КОД НАС НЕ МОЖЕ ДА БУДЕ!

Говорили су ми да сам луд, да не видим стварност и да стално хоћу нешто да мењам. Не видим шта је ту лоше, само желим да свет иде ка бољем, новом, желим да верујем у боље сутра! Зашто ме спутавате?

Ја сам занесењак, маштар. Пишем роман. Ноћ је. Пијем кафу да останем будан. Тешко је писати ноћу. Али, пишем.

СТВАРНОСТ: "Не покушавај да ме мењаш. Неће ти поћи за руком!"

ЈА: "Не желим да пливам у овом мртвом мору!"

СТВАРНОСТ (са подсмехом): "Ти једини желиш да ме мењаш! Зар не? А, зашто? Има ли сврхе?"

ЈА: "Има, има сврхе. Желим да се промениш јер сувише је све "мирно" и досадно. Где ће овај свет отићи ако се не мењамо ка бољем? Где? У провалију? У нигдину?"

СТВАРНОСТ: "Нека иде, ја сам ту да будем стварна, брига ме за твоје жеље!"

ЈА (разочарано): "Па, значи, сва ова моја маштања, сањарења, веровања у нешто боље су ни због чега, ни због кога! Нећеш ни да пробаш?"

СТВАРНОСТ: "Нећу.Ти си луд."

ЈА: "Бог ми је дао ту привилегију."

СТВАРНОСТ: "Све би да мењаш. Због чега? Пишеш, а знаш да нећеш успети!"

ЈА: "Како то мислиш нећу успети?"

СТВАРНОСТ: "Па, ти ниси писац, за то ти треба више од папира и оловке. Ти ниси писац, ти си део овог мртвог мора!"

"Нисам и не желим да будем", викао сам, али отишла је.

Желим да мењам стварност, због себе, због тебе, због нас, због оних који долазе после нас и за оне после њих! Не могу више да будем странац у овом граду, у овој земљи, на овом свету. Желим промене за сваког од нас.

"Стварности, за то се борим."

СВРХА ЈЕ НАЂЕНА!!!

Јана Ракоњац VII1